

Ο ΣΤΑΥΡΟΣ

«Εμοί μὴ γένοιτο
καυχᾶσθαι εἰ μὴ ἐν
τῷ σταυρῷ τοῦ Κυ-
ρίου ἡμῶν Ἰησοῦ
Χριστοῦ, δι' οὗ ἐ-
μοὶ κόσμος ἐσταύ-
ρωται καὶ γὰρ τῷ κό-
σμῳ» (Γαλ. 6.14).

Ταχυδρ. Διεύθυνσι: Τ.Θ. 3415, (Κ.Τ.Α.) 102 10 ΑΘΗΝΑ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΟΡΘΟΔΟΣΟΥ ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ

Η ΑΞΙΑ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

Τὸ βάρος ἑνὸς ἀνθρώπου

Εἰς τὴν Βουβάνη ἐγίνε μία περιεργος ἐορτή. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τοῦ ἀδαμαντίνου ἰωβηλαίου τῆς ἀναρρήσεως εἰς τὸ ἀξίωμα τοῦ «Ἱμάμη» τῶν Ἰσραηλιτῶν Μουσουλμάνων συνεκεντρώθησαν εἰς τὴν μεγάλην αὐτὴν πόλιν τῶν Ἰνδιῶν ἄνω τῶν 50.000 ὄπαδοί. Ἐώρταζεν ὁ ἀρχηγός των ὁ Ἁγᾶς Χάν. Πρὸς ἐκδήλωσιν δὲ τῆς βαθείας ἐκτιμῆσεώς των πρὸς τὸ πρόσωπον τοῦ ἀρχηγοῦ οἱ ὄπαδοί του τὸν... ἐζύγισαν, τὸν ἐζύγισαν ὅμως μὲ γνήσια διαμάντια. Καὶ ἡ ἀξία τῶν διαμαντιῶν αὐτῶν, ποῦ προέρχονται ἀπὸ δωρεᾶς τῶν θρησκευτικῶν ὄπαδῶν του, ἀντιπροσωπεύει 750.000 λίρας!

750.000 λίραι! Τόση ἡ ἀξία τοῦ ἀρχηγοῦ! Ἄλλ' ἡμεῖς προχωροῦμεν καὶ λέγομεν, ὅτι ὄχι μόνον ὁ Ἁγᾶς Χάν, ἀλλὰ καὶ ὁ τελευταῖος ἄνθρωπος εἰς οἰανδήποτε ἡπειρον καὶ ἂν κατοικῇ, οἰονδήποτε χρῶμα καὶ ἂν ἔχη, οἰανδήποτε γλώσσαν καὶ ἂν λαλῇ, ἔχει ἀξίαν ἀπειρώς μεγαλυτέραν ἀπὸ τὸ ποσὸν τῶν 750.000 λιρῶν. Διότι ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶνε μόνον κόκκαλα, σάρκες, νεῦρα, αἷμα, ποῦ εὐκολὰ ζυγίζονται εἰς μίαν πλάστιγγα, ἀλλὰ μέσα του ὁ ἄνθρωπος, ὁ κάθε ἄνθρωπος, ὁ λευκός, ἀλλὰ καὶ ὁ μαῦρος καὶ ὁ κίτρινος καὶ ὁ ἐρυθρόδερμος, ἐγκλείει κάτι τὸ ἀτίμητον, κάτι τὸ ἄυλον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔχει ἐπιθέσει ἀνεξάλειπτον τὴν σφραγίδά του τὸ Πνεῦμα. Ὀνομάζεται ψυχὴ, καὶ ἀποτελεῖ τὸ σπουδαιότερον, τὸ ἄφθαρτον μέρος τῆς ἀνθρωπίνης ὑπάρξεως. Προικισμένη αὐτὴ μὲ τὰ ἐξαιρέτα δῶρα τοῦ λογικοῦ, τῆς ἐλευθερίας, τῆς συνειδήσεως, ὡς ἄλλη βασίλισσα διευθύνει ἕλλην τὴν ὑπαρξίν μας, καὶ ἀναλόγως τῶν προτιμῆσεών της, τῶν κλίσεών της, ἄλλοτε μὲν ὑπὸ τὰ χειροκροτήματα τῶν ἀγγέλων πορεύεται τὴν ὁδὸν τῆς ἀρετῆς, τοῦ καθήκοντος καὶ παρουσιάζεται ὡς φωτοειδῆς ἄγγελος, ποῦ μὲ τὰ λευκὰ πτερά του σκορπᾷ γύρω ἀγάπην, χαρὰν, ἀρετὴν, ἄλλοτε δὲ ὑπὸ τὰ χειροκροτήματα τῶν δαιμόνων πορεύεται τὴν ὁδὸν τῆς κακίας καὶ τότε παρουσιάζεται ὡς σκοτεινὸς δαίμων, ποῦ μὲ τὰ μαῦρα πτερά σκορπᾷ γύρω

μίσος, λύπην, δάκρυα, αἷμα. Ἡ ψυχὴ! Αὐτὴ εἶνε ποῦ δημιουργεῖ τοὺς ἥρωας, τοὺς ὁποίους στεφανώνει ἢ ἀνθρωπότης. Αὐτὴ κυβερνεῖ, ὑποτάσσει τὸ σῶμα, τὸ χρησιμοποιεῖ ὡς ὄργανον διὰ νὰ ἀνέλθῃ τὴν ὑψηλὴν κλίμακα τῶν ἀρετῶν, οὐχὶ δὲ σπανίως καταστρέφει τὸ σῶμα, τὸ θυσιάσει εὐχαρίστως εἰς τὸν βωμὸν τοῦ καθήκοντος, καὶ αἶρεται τότε εἰς τοιαῦτα ὕψη, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ὀλόκληρος ὁ ὕλικὸς κόσμος μετὰ φόβητρα καὶ θέληγ-
τρά του φαίνεται ὡς κόκκος ἄμμου ἄξιος περιφρονήσεως. Ἡ ψυχὴ! Αὐτὴ παρορμᾷ εἰς τὰς γενναιοτέρας πράξεις τοῦ ἀλτροῦσμοῦ. Αὐτὴ λέγει εἰς τὴν ἀδελφὴν νοσοκόμον· «Δὲν θὰ κοιμηθῆς ἀπόψε. Θὰ μείνης ἄγρυπνος παρὰ τὸ προσκέφαλον τοῦ ἀσθενοῦς, τοῦ ὁποίου ἡ ζωὴ κινδυνεύει. Θ' ἀντικαταστήσῃς τὴν μητέρα, τὴν σύζυγον, τὴν ἀδελφὴν». Αὐτὴ λέγει εἰς τὸν ἰατρόν· «Θὰ μείνης εἰς τὴν πόλιν, τὴν ὁποίαν προσβάλλει μολυσματικὴ ἀσθένεια. Θὰ τὴν ὑπηρετήσῃς μετὰ κίνδυνον τῆς ζωῆς σου». Αὐτὴ εἶνε, ἡ ὁποία ἐντέλλεται εἰς τὸν δικαστὴν· «Καταδίκασε τὸν ἔνοχον. Δῶσε τὸ δίκαιον εἰς τὸν ἀθῶον, ἔστω καὶ ἐὰν γνωρίζῃς, ὅτι κατερχόμενος τῆς δικαστικῆς σου ἔδρας θὰ δεχθῆς μίαν σφαῖραν εἰς τὸ κρανίον». Αὐτὴ παροτρύνει τὸν στρατιώτην τὸν μαχόμενον ὑπὲρ ἐστίων καὶ βωμῶν· «Ἐδῶ εἶνε ὁ τόπος τῆς τιμῆς. Ἡ τὰν ἢ ἐπὶ τὰς». Αὐτὴ σαλπίζει τὰ μυστικά της σαλπίσματα εἰς κάθε εὐγενὲς τέκνον τῆς ἀνθρωπότητος. Ἡ ψυχὴ! Αὐτὴ εἶνε ποῦ χρησιμοποιεῖ τὴν γλῶσσαν διὰ νὰ ἐκφράσῃ τὰς ἀύλους ιδέας της, καὶ ἄλλοτε συνθέτει ποιήματα, ἐμβατήρια καὶ θούρια, ὡς ὁ Ρήγας ὁ Φερραῖος, καὶ ξεσηκώνει σκλαβωμένους λαοὺς, ἄλλοτε ρητορεύει ὡς Δημοσθένης καὶ προκαλεῖ βαθυτάτας συγκινήσεις. Ἡ ψυχὴ! Αὐτὴ εἶνε ποῦ χρησιμοποιεῖ τὸ χέρι, ζωγραφί-

ζει ὡς ὁ Ἀπελῆς εἰκόνας, ἢ λαξεύει ὡς Φειδίας ἀγάλματα, ἢ συγγράφει ὡς ὁ Πλάτων τοὺς ἀθανάτους διαλόγους. Ἡ ψυχὴ! Αὐτὴ εἶνε ποῦ διψᾷ τὸ ἄπειρον καὶ τίποτε ἀπὸ ὅσα ἐδῶ εἰς τὴν γῆν βλέπει, ἀκούει, ἀγαπᾷ, ἐπιθυμεῖ, δὲν ἔμπορεῖ νὰ τὴν ἱκανοποιήσῃ. Δὲν ἔμπορεῖ νὰ τὴν κάμῃ νὰ εἴπῃ· Ἐχόρτασα πλέον. Δὲν θέλω τίποτε ἄλλο.

Αὐτὴν τὴν ψυχὴν ποῖος δύναται νὰ ζυγίσῃ, νὰ μετρήσῃ τὴν ἀξίαν της; Ἄς κατασκευάσωμεν μετὰ τὴν φαντασίαν μας μίαν πελωρίαν ζυγαρίαν. Ἄς τὴν κρεμάσωμεν ἀπὸ ἓν ἄστρον τοῦ οὐρανοῦ. Ἄς τὴν βλέπουν οὐρανὸς καὶ γῆ, ἄγγελοι, ἄνθρωποι καὶ δαίμονες. Καὶ ἔπειτα εἰς ἓνα ἀπὸ τοὺς δύο δίσκους τῆς ζυγαριᾶς ἄς συγκεντρώσουν, ἄς ρίψουν οἱ ἄνθρωποι ὅ,τι πολῦτιμον ὑπάρχει εἰς τὸν ὕλικὸν κόσμον. Κεφαλαιοκράται! Ἐμπρὸς ἀνοίξατε τὰ σιδερένια χρηματοκιβώτια, μέσα εἰς τὰ ὁποῖα μουχλιάζουν ἄχρηστα τὰ δισεκατομμύριά σας. Ἐργάται! Σκάψατε βαθειὰ εἰς τὴν γῆν καὶ μέσα ἀπὸ τὰ σπλάγχνα τῆς γῆς ἐξορύξατε ὅλα τὰ πολῦτιμα μεταλλεύματα. Ναῦται! Γενῆτε δῦται. Καὶ μετὰ τὰ σκάφανδρά σας βυθισθῆτε μέσα εἰς τὰ βάθη τῶν ὠκεανῶν, διὰ ν' ἀνεγκύψετε τοὺς πολυτίμους θησαυροὺς τῆς θαλάσσης. Καὶ σεῖς ἄερόποροι πετάξατε μετὰ τὰ πτερὰ τοῦ Ἰκάρου ὑψηλά, φθάσατε, ἐὰν ἔμπορητε, τὰ ἄστρα, ἀνακαλύψατε νέους θησαυροὺς, καὶ ὅλα αὐτὰ τὰ διαμάντια, χρυσάφια, ἀσήμια, ὅ,τι πολῦτιμον ὕλικὸν ἀγαθὸν ἔχει ἡ γῆ, ἢ θάλασσα καὶ ὁ οὐρανός, ὅλα αὐτὰ ἄς τὰ ρίψωμεν εἰς ἓνα δίσκον τῆς πελωρίας ζυγαριᾶς. Καὶ εἰς τὸν ἄλλον δίσκον τί νὰ βάλωμεν; Τὴν ψυχὴν. Τίνος ψυχὴν; Τὴν ψυχὴν τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου, τοῦ Σολομῶντος, τοῦ Ἑμήρου, τοῦ Πλάτωνος, τοῦ Αἰνστάιν; Ὅχι. Τὴν ψυχὴν ἐνὸς ἀπλοῦ ἀνθρώπου, ἐνὸς λούστρου,

πὸ γυαλίζει τὰ παπούτσια σας εἰς τὸν δρόμον, καὶ δὲν τοῦ δίδετε ἴσως καμμίαν ἀξίαν. Ἔλοιπόν! Μόλις ἡ ψυχὴ του μὲ τὰ πτερά της ἐγγίση τὸν δίσκον, ἀμέσως θὰ ἴδῃτε κάτι τὸ ἐκπληκτικόν! Ἡ ζυγαριὰ θὰ κλινή ἀμέσως πρὸς τὸ μέρος τῆς ψυχῆς. Ὅλα ὅσα εἶνε συγκεντρωμένα εἰς τὸν ἄλλον δίσκον θὰ τὰ σηκώσῃ ὡς νὰ ἦσαν ἐλάχιστοι κόκκοι ἄμμου. Τόση εἶνε ἡ ἀξία τῆς ψυχῆς τοῦ ἀνθρώπου, ποὺ ἐγκλείει εἰς τὰ στήθη του τὸν ἀθάνατον αὐτὸν ἄγγελον.

Ὁ ἄνθρωπος φορεὺς ὑπερτάτης ἀξίας

Καὶ ποὺ ὀφείλομεν τὴν μεγαλειώδη αὐτὴν διδασκαλίαν περὶ τῆς ἀξίας, τὴν ὁποίαν ἔχει κάθε ἄνθρωπος, ὡς μία ἰδιαιτέρα λογικὴ καὶ ἐλευθέρη προσωπικότης; Εἰς ποῖον ἄλλον παρὰ μόνον εἰς τὸν Χριστιανισμόν; Διότι μία ἀπὸ τὰς σωτηριώδεις διδασκαλίας του, ποὺ ἀπέκάλυψεν ὁ Θεᾶνθρωπος ἰδρυτῆς του, εἶνε καὶ αὕτη, ὅτι ὁ ταπεινότερος ἄνθρωπος, τὸ ἀσημότερον παιδίον λαϊκῆς συνοικίας, ποὺ μὲ τόσῃν ἀγρίαν περιφρόνησιν ποδοπατοῦν οἱ ἰσχυροὶ τῆς ἡμέρας, εἶνε φορεὺς ὑπερτάτης, ἀπείρου ἀξίας, θείας εἰκόνας, ἐνώπιον τῆς ὁποίας μὲ προσοχὴν πρέπει νὰ σταθῇ καὶ ὁ ἰσχυρότερος ἄνθρωπος. Προσοχή! Φωνάζει τὸ πνεῦμα τοῦ Χριστιανισμοῦ· «Μὴ περιφρονεῖτε, μὴ ἀδικεῖτε, μὴ ἐκμεταλλεύεσθε, μὴ ἐκμηδενίζετε τὴν προσωπικότητα τοῦ ἀνθρώπου». Καὶ ὅπως ἀναπτύσσει τὸ γνήσιον πνεῦμα τοῦ Χριστιανισμοῦ ὁ χριστιανὸς Ρώσσοφ φιλόσοφος Ν. Μπερδιάεφ, «οὐδεμία ὀργάνωσις, οὔτε τὸ κράτος, οὔτε οἰαδήποτε σωματεῖα, οὔτε ἄλλα φυσικὰ ἢ φυσιολογικὰ λειτουργία δύνανται νὰ ἔχουν ἀξίαν καθ' ἑαυτὰς καὶ νὰ λειτουργοῦν εἰς βάρος τῆς προσωπικότητος τοῦ ἀν-

θρώπου. Ὅλα αὐτὰ εἶνε μέσα, καὶ μόνος σκοπὸς εἶνε ὁ ἄνθρωπος». Καὶ διὰ νὰ πεισθῆς, ἀναγνώστὰ μου, ὅτι αὐτὸ εἶνε τὸ πνεῦμα τοῦ Χριστιανισμοῦ, παρακαλῶ ν' ἀνοίξῃς δύο ρητὰ, ποὺ ὡς διαμάντια ἀκτινοβολοῦν θεϊκὸν φῶς. Τὸ ἐν εἶνε· «Ὅρατε (προσέχετε) μὴ καταφρονησῆτε ἐνὸς τῶν μικρῶν τούτων· λέγω γὰρ ὑμῖν ὅτι οἱ ἄγγελοι αὐτῶν ἐν οὐρανοῖς διὰ παντός βλέπουσι τὸ πρόσωπον τοῦ Πατρὸς μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς. Ἦλθε γὰρ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου σῶσαι τὸ ἀπολλῶδες» (Ματθ. 18, 10-11). Τὸ δὲ ἄλλο ρητόν, ἐπάνω εἰς τὸ ὁποῖον θεμελιώνεται ἡ ἰδέα τῆς προσωπικότητος τοῦ ἀνθρώπου, τῆς ἀπείρου του ἀξίας, ἡ ὁποία δὲν ὑπάρχει μέτρον διὰ νὰ μετρηθῇ καὶ ζυγαριὰ διὰ νὰ ζυγισθῇ, εἶνε τοῦτο· «Τί ὠφελήσει ἄνθρωπον ἐὰν κερδήσῃ τὸν κόσμον ὅλον καὶ ζημιωθῇ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ; ἢ τί δώσει ἄνθρωπος ἀντάλλαγμα τῆς ψυχῆς 8, 36-37).

Ὡ Ἰησοῦ! Εὐλογημένη εἰς αἰῶνας αἰῶνων ἄς εἶνε ἡ στιγμή, ποὺ τὰ ἅγια χεῖλη σου προέφερον τὰ ἀθάνατα λόγια σου. Μᾶς ἐδίδαξες ὁποία εἶνε ἡ ἀξία μας, ὁποία εἶνε ἡ ἀξία ἐνὸς ἐκάστου ἀνθρώπου. Τόση ἡ ἀξία, ὥστε, καὶ ἐὰν ἀκόμη ἕνας ἄνθρωπος μόνον κατοικοῦσε εἰς τὸν πλανήτην μας, σὺ θὰ κατήρχεσο εἰς τὴν γῆν διὰ νὰ σταυρωθῆς καὶ νὰ τὸν σώσῃς. Σὺ, Κύριε, ἐκήρυξες καὶ ἐσεβάσθης ὅσον οὐδεὶς ἄλλος τὴν ἐλευθερίαν τοῦ ἀνθρώπου. Ἀλλὰ δυστυχῶς ἡμεῖς περιφρονησαμεν τὰ πολύτιμα διδάγματά σου καὶ δι' αὐτὸ ὁ ἄνθρωπος στενάζει καὶ ὑποφέρει κάτω ἀπὸ σύγχρονα ἀντιχριστιανικὰ συστήματα, μέσα εἰς τὰ ὁποία, ὑπὸ διαφόρους μορφάς, περιφρονεῖται μέχρις ἐκμηδενίσεως ἡ ἀξία, ἡ προσωπικότης τοῦ ἀνθρώπου.

(Ἀπὸ τὸ βιβλίον «Φλογέρα Α'» τοῦ μητρο/του πρ. Φλωρίνης Αὐγουστίνου. σελ. 64-68).